

Datum van inontvangstneming : 01/04/2019

Zaak C-136/19

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

20 februari 2019

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 januari 2019

Verzoekende partij:

B. M. M.

B. M.

Verwerende partij:

Belgische Staat

I. Feiten en hoofdgeding

- 1 In antwoord op een tweede visumaanvraag voor gezinshereniging, die door B.M., de tweede verzoekende partij, op 9 december 2013 werd ingediend bij de Belgische ambassade in Dakar, heeft de Belgische Staat, de verwerende partij, die aanvraag op 25 maart 2014 verworpen op grond dat verzoekster, bij gebreke aan bewijs van afstammingsband tussen haar en de gezinshereniger, zich niet kan beroepen op artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De visumaanvraag was gebaseerd op een geboorteakte waaruit bleek dat verzoekster, die op 22 december 1997 is geboren, de dochter van B. M. M. is, terwijl deze, in het kader van zijn asielaanvraag in België, nooit gewag heeft gemaakt van het bestaan van dit kind (B.M.).
- 2 Bij arrest van 31 januari 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het schorsings- en annulatieberoep tegen het besluit van 25 maart 2014, wegens het

ontbreken van een procesbelang, verworpen omdat hij van oordeel was dat, gelet op het feit dat de tweede verzoekende partij op 22 december 1997 was geboren, zoals zij in haar verzoekschrift verklaart, de verwerende partij in geval van nietigverklaring en indien zij opnieuw uitspraak zou moeten doen, alleen maar kon concluderen tot de niet-ontvankelijkheid van de visumaanvraag aangezien verzoekster „niet meer voldoet aan de voorwaarden in de bepalingen waarvan zij de toepassing eist” daar zij meer dan achttien jaar oud is.

- 3 Bij verzoekschrift, ingediend op 8 maart 2018, verzoeken B. M. M. en B. M. om vernietiging van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Toepasselijke wetgeving

1. *Nationaal recht*

- 4 Het door verzoekster ingestelde beroep betreft een besluit tot weigering van een gezinsherenigingsvisum, dat werd aangevraagd op grond van artikel 10, § 1, [...] ¹, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat zoals in deze van toepassing, het volgende bepaalt:

„Art. 10, § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd

¹ Noot van de vertaler betreffende de te vertalen tekst: behoudens vergissing bevat het artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de versie die in casu van toepassing is en die in het Belgisch Staatsblad is gepubliceerd, geen “alinéa 1er”.

partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;
 - de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”.
- 5 Wat het procesbelang voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, bepaalt artikel 39/56 van die wet dat „[d]e beroepen bedoeld in artikel 39/2 [...] voor de Raad [kunnen] worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang”.

2. Unierecht

- 6 Verzoekster voert in haar beroep in het bijzonder richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging aan.
- 7 Artikel 4 van deze richtlijn bepaalt onder meer het volgende:
- „1. De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:
- a) de echtgenoot van de gezinshereniger;
 - b) de minderjarige kinderen van de gezinshereniger en diens echtgenoot, met inbegrip van kinderen die zijn geadopteerd overeenkomstig een beslissing van de bevoegde autoriteit in de betrokken lidstaat, dan wel overeenkomstig een beslissing die van rechtswege uitvoerbaar is uit hoofde van internationale verplichtingen van die lidstaat of die in overeenstemming met internationale verplichtingen moet worden erkend;
 - c) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van de gezinshereniger, indien de gezinshereniger het gezag over de kinderen heeft en dezen te zijnen laste komen. De lidstaten kunnen gezinshereniging toestaan voor kinderen die onder gedeeld gezag staan, mits degene die mede het gezag heeft, daarmee heeft ingestemd;

d) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van de echtgenoot, indien de echtgenoot het gezag over de kinderen heeft en dezen te zijnen laste komen. De lidstaten kunnen gezinshereniging toestaan voor kinderen die onder gedeeld gezag staan, mits degene die mede het gezag heeft, daarmee heeft ingestemd.

De in dit artikel bedoelde minderjarige kinderen moeten jonger dan de in de betrokken lidstaat geldende wettelijke meerderjarigheidsleeftijd en ongehuwd zijn.

[...]”.

Verzoekster doet bovendien een beroep op artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

III. Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

1. Argumenten van verzoekster

- 8 Verzoekster voert één middel aan dat is gebaseerd op een kennelijke beoordelingsfout en op schending van artikel 10, § 1, 4°, en de artikelen 12bis, 39/2, 39/56 et 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 6, 8 en 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 4, 5 en 8 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, alsook op schending van de beginselen van gelijke behandeling, van het hoger belang van het kind en van rechtszekerheid.

Dit enige middel valt uiteen in twee onderdelen.

- 9 In het eerste onderdeel laakt verzoekster dat het bestreden arrest ontoereikend is gemotiveerd, voor zover de eerste rechter zijn beoordeling in de plaats heeft gesteld van die van de verwerende partij door aan te nemen dat zij kan beslissen indien zij opnieuw op een aanvraag zou moeten beslissen. Zij voert aan dat over het behoud van haar procesbelang pas uitspraak mocht worden gedaan nadat de kwestie van het tijdstip waarop de leeftijdsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 moeten worden beoordeeld, was behandeld.
- 10 Zij voert aan dat de verwerende partij het ontbreken van procesbelang voor de administratieve rechter niet als argument heeft gebruikt en aldus lijkt te erkennen dat zij een besluit moest nemen op basis van de situatie van verzoekster op de dag waarop deze haar aanvraag voor toelating tot het verblijf heeft ingediend, of althans op de dag waarop zij voor het eerst een beslissing moest nemen. Zij betoogt dat in geval van nietigverklaring, de autoriteit die zich opnieuw moet uitspreken, over een nieuwe termijn beschikt die gelijk is aan die waarover zij oorspronkelijk beschikte, en volgens verzoekster geldt redelijkerwijs hetzelfde

voor de leeftijd van de vreemdeling die een verblijfsvergunning aanvraagt, meer bepaald ook in het geval waarin het verblijfsrecht, zoals in casu, juist van die leeftijd afhangt, aangezien verzoekster jonger dan achttien jaar was op het tijdstip waarop zij haar aanvraag voor toelating tot het verblijf heeft ingediend en zij trouwens zowel ten tijde van de vaststelling van de administratieve handeling houdende afwijzing van haar verzoek, maar ook toen zij haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen instelde, nog steeds minderjarig was.

- 11 Volgens verzoekster kan op basis van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 februari 2010 worden gesteld dat de erkenning van het verblijfsrecht een declaratoir karakter heeft. Daarom en in tegenstelling tot wat in het bestreden arrest is beslist, moeten de vastgestelde voorwaarden vervuld zijn op het tijdstip van het verzoek om toekenning van het verblijfsrecht en niet totdat het besluit houdende erkenning van dat recht is genomen, behalve voor wat betreft de voorwaarden die afhankelijk kunnen zijn van de wil van de aanvrager of de gezinshereniger, wat niet het geval is voor een minimum- of maximumleeftijdsvoorwaarde, op gevaar af de erkenning van het verblijfsrecht te laten afhangen van een niet-voorzienbare gebeurtenis die afhangt van de willekeur van de administratie en de snelheid die zij bij de behandeling van een verzoek aan de dag legt.
- 12 Zij levert kritiek op het standpunt dat de Raad van State in zijn arrest van 18 oktober 2016 heeft ingenomen, volgens hetwelk de in artikel 10, § 1, 4°, van voornoemde wet vastgestelde leeftijdsvoorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik waarop de administratie haar besluit neemt, op grond dat geenszins sprake is van een niet-voorzienbare gebeurtenis en de aanvragers ervoor moeten zorgen dat zij de verblijfsvergunning tijdig aanvragen zodat zij minderjarig zijn en dus houders van het recht op gezinshereniging zijn totdat de termijn afloopt waarover de lidstaten beschikken om overeenkomstig richtlijn 2003/86/EG een besluit te nemen. Dit standpunt houdt enkel rekening met de gestelde termijn om een beslissing ten gronde te nemen over de aanvraag voor toelating tot het verblijf overeenkomstig artikel 10 van de wet, terwijl het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag op zich aan geen enkele bindende termijn is onderworpen, zodat er wel degelijk sprake is van een niet-voorzienbare omstandigheid, omdat het recht op gezinshereniging dan louter kan afhangen van de snelheid die de administratie aan de dag legt. Verzoekster voegt daaraan toe dat het door de Raad van State ingenomen standpunt nauwelijks verenigbaar is met de beginselen die de Europese wetgever wil beschermen, welke volgens een gezamenlijke lezing van lid 1, onder c), en lid 6 van artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG de beoordeling van het criterium van de leeftijd van minderjarige kinderen, temporeel gezien, heeft willen vaststellen op het tijdstip waarop zij hun aanvraag voor toelating tot het verblijf indienen.
- 13 Verzoekster doet daarenboven een beroep op de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) van 17 juli 2014, [REDACTED] / Bundesministerin für Inneres [C-338/13, (EU:C:2014:2092)], en 12 april 2018, A en S/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie [C-550/16, (EU:C:2018:248)] – die

betrekking hebben op het tijdstip waarop de beoordeling moet plaatsvinden van respectievelijk het leeftijdscriterium voor echtgenoten die voor gezinshereniging in aanmerking willen komen en de vraag of de asielaanvrager al dan niet een „minderjarige” is die aanspraak kan maken op gezinshereniging –, om te benadrukken dat het Hof ernaar streeft de doeltreffendheid van het Unierecht te garanderen, de beginselen van gelijke behandeling en van rechtszekerheid in acht wenst te nemen, rekening wenst te houden met het hogere belang van het kind, dat in het kader van de gezinshereniging essentieel is, en wil voorkomen dat de uitkomst van aanvragen voor gezinshereniging louter afhangt van de snelheid die de administratie aan de dag legt.

- 14 Subsidiair voert verzoekster aan dat volgens de rechtspraak in geval van nietigverklaring van een administratieve handeling, de administratie zich in zekere zin weer bevindt in de situatie van vlak voor de nietigverklaring van de handeling, zodat de leeftijd die door de verwerende partij in geval van nietigverklaring van het besluit tot weigering van de aanvraag voor toelating tot het verblijf in aanmerking moet worden genomen, de leeftijd is die verzoekster had bereikt op het tijdstip waarop de administratie werd gevraagd binnen de wettelijk voorgeschreven termijn te beslissen op haar aanvraag voor toelating tot het verblijf, en dus hoogstens haar leeftijd op 24 maart 2014, namelijk zestien jaar.
- 15 Ten slotte is verzoekster van mening dat de in het bestreden arrest vervatte beoordeling van haar rechtspositie strijdig is met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat garandeert dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht op een doeltreffende voorziening in rechte heeft.
- 16 In het tweede onderdeel van het middel stelt verzoekster dat het bestreden arrest ontoereikend is gemotiveerd, aangezien het belang van verzoekster eveneens kon worden aanvaard in geval van erkenning van haar afstammingsband met haar vader, die tot verblijf in België is toegelaten, maar dit indirecte belang is door de rechter a quo niet onderzocht.
- 17 Zij betoogt in wezen dat de oorspronkelijk bestreden administratieve handeling enkel de afstammingsband met haar vader en haar in de overgelegde documenten vermelde geboortedatum ter discussie stelt, dat het schorsings- en annulatieberoep beoogde aan te tonen dat zowel de afstammingsband als de verklaarde leeftijd in werkelijkheid uit de stukken blijken, en dat de eerste rechter had moeten onderzoeken of inderdaad sprake is van een indirect belang, dat wil zeggen het voordeel dat zij uit de nietigverklaring kon halen met het oog op de erkenning van haar afstammingsband, dat met succes zou kunnen worden ingeroepen in het kader van een nieuwe aanvraag voor toelating tot het verblijf, zij het op een andere rechtsgrondslag.

2. *Argumenten van de verwerende partij*

- 18 De verwerende partij acht het middel niet-ontvankelijk voor zover daarin wordt gesteld dat artikel 10, § 1, 4°, en de artikelen 12bis, 39/2, 39/56 en 39/65 van de wet van 15 december 1980, en artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zijn geschonden, aangezien het niet aantoonst hoe die bepalingen door de eerste rechter zouden zijn geschonden, alsmede voor zover daarin wordt betoogd dat de artikelen 5 en 8 van richtlijn 2003/86/EG zijn geschonden, zonder tot staving daarvan te stellen dat die bepalingen onjuist zijn omgezet in nationaal recht of directe werking hebben, en dat sprake is van schending van het rechtszekerheidsbeginsel, dat slechts op handelingen van de actieve overheid van toepassing is.
- 19 Aangaande het eerste onderdeel voert zij aan dat volgens het bestreden arrest verzoekster slechts heeft verwezen naar de beoordeling van de eerste rechter, en dat zij dus op geen enkel ogenblik voor het behoud van haar procesbelang heeft gepleit door te stellen dat de in artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 vastgestelde leeftijdsvoorwaarde moest worden beoordeeld op het tijdstip van indiening van de visumaanvraag, of althans op het tijdstip waarop de verwerende partij werd gevraagd een besluit te nemen, en dat de in cassatie aangevoerde grieven, die niet van openbare orde zijn, dus nieuw zijn, zodat het eerste onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is. Zij voegt daaraan toe dat de beoordeling van het behoud van het procesbelang deel uitmaakt van de soevereine beoordeling van de eerste rechter en door de Raad van State niet ter discussie kan worden gesteld, dat de omstandigheid dat zij het ontbreken van procesbelang niet als argument voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd, niet ter zake doet daar de kwestie van het procesbelang van openbare orde is, en dat niet kan worden gesteld dat zij akkoord is gegaan met de stelling dat de leeftijdsvoorwaarde moet worden beoordeeld op het tijdstip van indiening van de aanvraag of althans op de dag waarop de verwerende partij voor het eerst werd gevraagd een beslissing te nemen.
- 20 Onder verwijzing naar de bewoordingen van artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980, betoogt zij dat de eerste rechter geenszins vooruitloopt op het besluit dat de autoriteit eventueel zal vaststellen, noch zijn beslissing in de plaats stelt van die beslissing, maar dat hij enkel vaststelt dat niet meer is voldaan aan een van de wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van het gevraagde recht en terecht tot de slotsom komt dat geen sprake is van een procesbelang, aangezien de autoriteit de wetgeving dient toe te passen die van kracht is op het tijdstip waarop zij haar besluit vaststelt en geen besluit contra legem kan nemen; de wet is duidelijk en bepaalt dat het absoluut noodzakelijk is dat het alleenstaande kind van de tot verblijf gemachtigde gezinshereniger met hem „komt samenleven” alvorens het de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, en niet dat het de procedure inleidt alvorens het de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt. Zij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State om te benadrukken dat het aan de orde zijnde recht weliswaar bestaat vóór het wordt erkend, maar dat het slechts kan worden erkend voor zover de vreemdeling houder van dat recht blijft, en dat wanneer hij

niet meer aan de wettelijke voorwaarden voldoet, de autoriteit geen recht kan erkennen dat de wet niet langer aan de vreemdeling toekent. Zij benadrukt dat de omstandigheid dat verzoekster niet tijdens de termijn voor behandeling door de autoriteit van haar aanvraag meerderjarig is geworden, maar in de loop van de procedure, nadat beroep tegen de administratieve handeling houdende afwijzing van haar visumaanvraag werd ingesteld, geen afbreuk kan doen aan de vermelde beginselen.

- 21 Aangaande het door verzoekster bekritiseerde onderscheid in behandeling tussen vreemdelingen, dat naargelang de termijn voor behandeling van hun beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou worden gemaakt op de grond dat er geen sprake is van een wettelijk voorgeschreven termijn, stelt de verwerende partij dat aan de administratie een bepaalde wettelijke termijn is verleend om een besluit te nemen, welke termijn in casu in acht is genomen, dat het ten aanzien van verzoekster genomen besluit specifiek gemotiveerd is door het feit dat verzoekster de afstammingsband tussen haar en de gezinshereniger niet aantoonde en dat verzoekster, gezien de omstandigheden, zich niet kan beroepen op enige discriminatie ten opzichte van andere niet nader gespecificeerde vreemdelingen.
- 22 Wat het eerste onderdeel betreft, komt zij tot de conclusie dat er geen prejudiciële vragen aan het Hof hoeven te worden voorgelegd.
- 23 Wat het tweede onderdeel betreft, antwoordt de verwerende partij dat, gezien het vastgestelde ontbreken van procesbelang, de eerste rechter geen uitspraak hoefde te doen over de gegrondheid van de argumenten van verzoekster en niet gehouden was om een zuiver hypothetisch belang van verzoekster te erkennen. Enkel rechterlijke instanties zijn bevoegd om kennis te nemen van bezwaren tegen een weigering van de bevoegde autoriteit om gevolg te geven aan een buitenlandse handeling, en nogmaals, het gaat om een nieuw argument.

IV. Overwegingen van de verwijzende rechter

- 24 De verwerende partij betoogt dat alleen personen die als procespartij zijn opgetreden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, cassatieberoep tegen een arrest van deze rechterlijke instantie mogen instellen. Volgens de gedingstukken is de eerste verzoekende partij niet in eigen naam voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgetreden, maar enkel in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de tweede verzoekende partij, die toen minderjarig was. Het beroep is niet-ontvankelijk, voor zover het door B. M. M. is ingesteld.

1. Tweede onderdeel

- 25 Het in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 bedoelde belang moet bestaan op het tijdstip van instelling van het beroep en moet blijven bestaan tot de uitspraak van het arrest.

- 26 De regels betreffende de ontvankelijkheid van een beroep, met inbegrip van het procesbelang, zijn van openbare orde. Dat neemt niet weg dat een middel, ook al is het op een bepaling van openbare orde gebaseerd, in cassatie slechts geldig kan worden aangevoerd mits de feitelijke gegevens die nodig zijn voor de beoordeling ervan, hebben gediend ter ondersteuning van het voor de administratieve rechter gevoerde betoog betreffende een bepaalde kwestie en door die rechter zijn vastgesteld of blijken uit de stukken die de Raad van State in aanmerking kan nemen.
- 27 In casu wordt in het arrest gepreciseerd, zonder op dat punt te worden bekritiseerd, dat de vraag inzake het procesbelang ter terechtzitting aan de verzoekende partij is gesteld en dat deze ten aanzien van het behoud van haar procesbelang zich ertoe heeft beperkt te verwijzen naar de beoordeling van de Raad. Geen van de elementen die in het tweede onderdeel van het cassatiemiddel zijn aangedragen om aanspraak te maken op het behoud van het belang om het schorsings- en annulatieberoep in te stellen, zoals het morele belang of het belang van de erkenning van verzoeksters afstammingsband, zijn voorgelegd aan de rechter die bevoegd is om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring van administratieve handelingen.
- 28 Het tweede onderdeel van het middel is niet-ontvankelijk.

2. *Eerste onderdeel*

- 29 Wat de ontvankelijkheid van het eerste onderdeel betreft, verklaart verzoekster rechtens genoegzaam waarom het bestreden arrest volgens haar strijdig is met artikel 10, § 1, 4°, en artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980.
- 30 Bovendien betekent het feit dat verzoekster zich in haar antwoord op de vraag van de ten aanzien van beroepen tot nietigverklaring van administratieve handelingen bevoegde rechter om uitleg over het behoud van haar procesbelang ertoe heeft beperkt te verwijzen naar de beoordeling van de Raad, niet dat zij geen cassatiemiddel kan ontwikkelen dat berust op schending, door het bestreden arrest, van het begrip „procesbelang”, dat van openbare orde is, aangezien het de Raad van State toekomt na te gaan of het bestreden arrest, door het beroep op grond van het ontbreken van belang niet-ontvankelijk te verklaren, geen schending oplevert van het begrip „belang” als bedoeld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 en of hij daarmee zijn beoordeling niet in de plaats stelt van die van de rechter die bevoegd is om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring van administratieve handelingen, maar de wettelijkheid van het bestreden arrest beoordeelt.
- 31 In die opzichten is het eerste onderdeel van het middel ontvankelijk.
- 32 Overeenkomstig artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 zijn de volgende familieleden van de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk, gerechtigd om meer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven: „hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn”. Volgens artikel 12bis, § 2, derde alinea, van die wet, zoals van toepassing bij de vaststelling van de oorspronkelijk bestreden administratieve handeling, moet de administratie haar beslissing daarenboven binnen een bepaalde termijn nemen, in beginsel „ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag”.

- 33 Artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 verleent dus een recht op gezinshereniging aan de vreemdeling die aan de voorwaarden van deze bepaling voldoet.
- 34 Verzoekster stelt in wezen dat de uitlegging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980, volgens welke zij niet langer recht op gezinshereniging heeft omdat zij tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden, het beginsel van doeltreffendheid van het Europees recht schendt door haar het recht op gezinshereniging te ontzeggen, dat haar naar eigen zeggen door artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging wordt toegekend en waarom zij heeft verzocht toen zij nog minderjarig was.
- 35 Verzoekster is tevens van mening dat het bestreden arrest, waarbij is beslist dat zij niet meer over het vereiste belang voor een beroep tot nietigverklaring beschikt daar zij tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden, haar recht op een doeltreffende voorziening in rechte schendt door haar de mogelijkheid te ontnemen om een uitspraak te verkrijgen op haar beroep tegen het besluit van de verwerende partij om haar geen recht op gezinshereniging, waarop zij aanspraak maakt, toe te kennen, dat niet alleen werd genomen maar dat zij ook heeft aangevochten toen zij nog minderjarig was.
- 36 In het genoemde arrest van 12 april 2018, A en S/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie [C-550/16, (EU:C:2018:248)], dat betrekking heeft op de vraag op welk tijdstip de leeftijd van een vluchteling moet worden beoordeeld om uit te maken of hij als „minderjarige” kan worden beschouwd en dus in aanmerking kan komen voor het recht op gezinshereniging als bedoeld in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86/EG, heeft het Hof voor recht verklaard dat „[a]rtikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als ‚minderjarige’ in de zin van die bepaling”.

- 37 Deze zaak is niet vergelijkbaar met het hoofdgeding dat tot die beslissing van het Hof heeft geleid, met name omdat het niet gaat om de gezinshereniging van een als vluchteling erkende minderjarige en in casu een bepaalde termijn is vastgesteld waarbinnen het besluit moet worden genomen, zodat het recht op gezinshereniging niet afhangt van „de snelheid die [...] bij de behandeling van het verzoek [...] aan de dag [wordt gelegd]” (punt 55).

V. Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 38 Volgens de verwijzende rechter moet het Hof worden gevraagd of artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG, teneinde de doeltreffendheid van het Unierecht te waarborgen en de uitoefening van het recht op gezinshereniging – welk recht volgens verzoekster door deze bepaling aan haar wordt toegekend – niet onmogelijk te maken, aldus moet worden uitgelegd dat het kind van de gezinshereniger aanspraak kan maken op het recht op gezinshereniging wanneer het meerderjarig wordt tijdens de gerechtelijke procedure tegen het besluit waarbij het kind dit recht is ontzegd en dat genomen is toen het nog minderjarig was.
- 39 Tevens moet worden vastgesteld of artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat het beroep tot nietigverklaring dat is ingesteld tegen de ontzegging van het recht op gezinshereniging aan een minderjarig kind, niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat het kind tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden, aangezien daardoor het kind de mogelijkheid zou worden ontnomen een uitspraak te verkrijgen op zijn beroep tegen dat besluit en afbreuk zou worden gedaan aan zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte.
- 40 De behandeling van de zaak moet dus worden geschorst en aan het Hof moeten de hieronder vermelde prejudiciële vragen worden voorgelegd.

VI. Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, teneinde de doeltreffendheid van het Unierecht te waarborgen en de uitoefening van het recht op gezinshereniging – welk recht volgens verzoekster door deze bepaling aan haar wordt toegekend – niet onmogelijk te maken, aldus worden uitgelegd dat het kind van de gezinshereniger aanspraak kan maken op het recht op gezinshereniging wanneer het meerderjarig wordt tijdens de gerechtelijke procedure tegen het besluit waarbij het kind dit recht is ontzegd en dat genomen is toen het nog minderjarig was?
- 2) Moeten artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 18 van richtlijn 2003/86/EG aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat het beroep tot nietigverklaring dat is ingesteld tegen de ontzegging van het recht op gezinshereniging aan een minderjarig kind, niet-

ontvankelijk wordt verklaard omdat het kind tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden, aangezien daardoor het kind de mogelijkheid zou worden ontnomen een uitspraak te verkrijgen op zijn beroep tegen dat besluit en afbreuk zou worden gedaan aan zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte?